

La Pinzellada

Carles Porta

Periodista

03/12/2008

Educació

L'EDUCACIÓ és una qüestió que sempre està sobre la taula. A Catalunya, s'afegeix que el català i les escoles s'utilitzen per part dels espanyolistes radicals com a arma política destructiva. CiU es va plegar massa a les exigències tactistes dels sindicats, ERC no va trobar el model i es va quedar amb l'aportació de la sisena hora, de dubtosa eficàcia, i els socialistes naveguen en la permanent ambigüitat del som catalans, però també espanyols i no s'ha d'enfadar ningú i menys els espanyols.

Ara hi ha moviments al voltant de la llei de l'educació i, com a tontos, ens sembla que una llei ho arreglarà tot (o no). A part, cada govern la canvia (patètic, per cert), és més que evident que cap norma té tanta capacitat. Ni per arreglar el sistema educatiu ni per solucionar la crisi econòmica. Sembla mentida que encara es doni tanta importància al sistema polític quan la realitat sempre va anys per davant.

Aquests dies han sortit molts llibres parlant d'educació, però m'agradaria destacar-ne un: *L'escola contra món. L'optimisme és possible*, de Gregorio Luri (Ed. La Campana). És una anàlisi magnífica del món de l'educació, de l'actual, del passat i dels models que estan triomfant al món. Té com a nucli vertebrador l'optimisme i diu que "no tan sols és possible, sinó que és el primer deure moral de l'educador".

Si teniu algun amic o conegut relacionat amb el món educatiu i el voleu fer content, regaleu-li aquest llibre per Nadal. També és apte per a pares desorientats (i preocupats, és clar). I hauria de ser obligatori per als periodistes i polítics.

Després d'analitzar models educatius d'arreu, l'autor diu: "la clau de l'èxit no radica en l'aplicació de cap mesura concreta, sinó més aviat en la capacitat de crear un cercle virtuós entre la integració social (l'existència d'una certa harmonia cívica al país), la confiança en el sistema educatiu i en l'autoritat del mestre i també en la rellevància social de determinats valors, com l'autodisciplina, l'estima del valor moral, del treball ben fet, etc.". I jo hi afegeixo que això no s'aconsegueix amb una llei, sinó granet a granet i amb el compromís individual que, sumat, es converteix en col·lectiu.

Al final, t'adones que una de les coses fonamentals en això de l'educació és que el professor tingui vocació i es posi els alumnes a la butxaca (com a les pel·lícules) i que les famílies estiguin per la labor. I esperar que la llei faci malbé les menys coses possibles.
